

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27.11.2002, sp. zn. 3 To 498/2002, ECLI:CZ:KSCB:2002:3.TO.498.2002.1

Číslo: 40/2003

Právní věta:

Pachatel trestného činu poškozování lesa těžbou podle § 181c tr. zák. naplní znak spočívající ve způsobení vzniku holé seče na celkové větší ploše lesa ve smyslu § 181d odst. 2 tr. zák. i v případě, kdy o holou seč vytvořenou vlastní těžbou, byť o ploše menší než stanovené zákonem, rozšíří již existující holou seč a teprve tak vytvoří souvislou holou seč o rozloze přesahující stanovenou hranici.

Škodlivé účinky pro lesní porost, jimž má být lesním zákonem a ustanovením § 181c tr. zák. zabráněno, nastávají až tehdy, když holá seč či proředění porostu pod stanovenou hranici tvoří souvislou plochu, která přesahuje přípustnou rozlohu (§ 181d odst. 2 tr. zák.). Proto nelze při posuzování, zda jsou splněny příslušné znaky citovaných ustanovení trestního zákona, sčítat plochy jednotlivých holých sečí či proředění porostu, jestliže tyto jednotlivé plochy spolu nesousedí, jsou odděleny nedotčeným porostem či dokonce jsou vzdáleny natolik, že leží v různých katastrálních územích. Naproti tomu lze sčítat plochu proředění porostu pod stanovenou hranici a plochu holé seče, pokud spolu tvoří souvislou plochu, neboť škodlivé účinky nastávají jak v případě holé seče, tak i v případě proředění porostu pod stanovenou hranici.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 27.11.2002

Spisová značka: 3 To 498/2002

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Poškození lesa těžbou

Předpisy: § 181c tr. zák.
§ 181d odst. 2 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání obžalovaného L. A. Krajský soud v Českých Budějovicích částečně zrušil rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 18. 4. 2002 sp. zn. 3 T 465/2001 a znovu rozhodl tak, že obžalovaného L. A. uznal vinným ad I. trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák.

ve znění účinném od 1. 1. 2002, ad II./2. trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák., ad II./1., 3. dvěma trestnými činy poškozování lesa těžbou podle § 171c odst. 1 tr. zák. ve znění účinném od 1. 7. 2002, a to proto, že

I.

v době od 3. 3. 1999 do 11. 3. 1999 v k. ú. obce S. nechal vytěžit z parcely č. 3822 ke škodě majitele L. S. bez jeho souhlasu celkem 15 m³ smrkového dřeva v hodnotě 15 105,90 Kč, které prodal,

II.

1. v přesně nezjištěných dnech v měsíci říjnu 2000 a poté i v lednu a únoru 2001 v k. ú. obce Z. na parcelách č. 107, 909, 999, 836 a 837 z majetku M. a M. P., které měl v nájmu J. M., kterého obžalovaný přiměl k podpisu nájemní smlouvy, zde zorganizoval těžbu dřeva, sám v lese těžil a vyplácel těžební dělníky, ač věděl, že k této těžbě nebylo vydáno jakékoliv povolení správního orgánu a jednalo se tudíž o těžbu neoprávněnou, která byla v rozporu s lesním zákonem č. 289/1995 Sb., čímž došlo ke vzniku holé seče v těchto lesních porostech na výměře 0,25 ha a proředění lesního porostu pod stanovenou hranici plného zakmenění na ploše 1,3 ha,

2. v době od 11. 1. do 15. 1. 2001 v S. předložil těžebním dělníkům L. K. a V. V. souhlasné stanovisko referátu životního prostředí Okresního úřadu v J. H. ze dne 11. 12. 2000 k těžbě v lesním porostu na parc. č. 3821 v k. ú. obce S., která je ve vlastnictví P. H., ač věděl, že zmíněná listina byla zfalšována, a přiměl tak těžební dělníky k těžbě dřeva v tomto lesním porostu v rozporu s lesním zákonem č. 289/1995 Sb., čímž došlo k vytěžení nejméně 0,15 ha lesního porostu,

3. v přesně nezjištěných dnech v dubnu 2001 v katastru obce D. na pozemcích č. 375/1, 372, 373/1, 373/2, 391, 392 a 401, které jsou ve vlastnictví P. H., se kterou na tyto pozemky uzavřel nájemní smlouvu, zadal zde těžebním dělníkům těžbu dřeva, ač věděl, že ani k této těžbě nemá povolení příslušného správního orgánu a jde tak o těžbu v rozporu s výše citovaným lesním zákonem, přičemž i touto těžbou došlo ke vzniku holé seče na výměře 1 ha, čímž se stávající holosečí vznikla celková souvislá holá seč ve výměře nad 2,5 ha.

Krajský soud dále znovu rozhodl o trestu a náhradě škody.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný L. A. uznán vinným v bodě I. výroku o vině trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., v bodě II. trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a v bodě III. jednak třemi trestnými činy ohrožení životního prostředí podle § 181a odst. 1, 2 tr. zák., jednak trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Za uvedené trestné činy byl obžalovaný podle § 181a odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 2 a 1/2 roku, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Vedle toho mu byl podle § 49 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu provádění služeb v rámci lesnictví a těžby dřeva v délce 5 let. Dále mu byla uložena podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost zaplatit na náhradu škody českému státu celkem částku 1 613 500 Kč a M. P. částku 400 000 Kč, přičemž poškozený R. Č. byl s celým nárokem na náhradu škody odkázán podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech

občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku se obžalovaný trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. v bodě I. výroku rozsudku dopustil tím, že od 3. 3. 1999 do 11. 3. 1999 v k. ú. obce S. nechal vytěžít z parcely č. 3822 majitele L. S. celkem 15 m³ smrkového dřeva v hodnotě 15 105,90 Kč a na parcele č. 3819 tamtéž majitele R. Č. vytěžil dalších 30 m³ smrkového dřeva v hodnotě 30 211,80 Kč, z čehož polovinu z lesa odvezl a následně prodal a další polovinu se mu z lesa již nepodařilo odvézt.

Trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. v bodě II. výroku napadeného rozsudku se měl obžalovaný dopustit tím, že dne 7. 1. 2000 v J. H. uzavřel s M. P. kupní smlouvu o prodeji lesních pozemků v k. ú. K., parc. č. 2532/2, 2532/3 a 2532/6, v níž se zavázal za tyto pozemky zaplatit M. P. v den podpisu smlouvy 200 000 Kč a dalších 300 000 Kč jí předat do 31. 1. 2000, přičemž těchto 300 000 Kč již nezaplatil a na zmíněných parcelách mimo to vytěžil dřevní hmotu, za kterou se podle kupní smlouvy ze dne 18. 12. 1999 zavázal zaplatit J. P. 100 000 Kč, což rovněž nesplnil, přičemž při podpisu smluv věděl, že je insolventní a nebude schopen svým závazkům dostát i proto, že na jeho majetek byl prohlášen konkurs, a o této skutečnosti se před M. P. nikdy nezmínil, stejně jako o tom, že svého slibu bude schopen dostát pouze za situace, kdy mu další osoby za dřevo zaplatí.

Trestných činů ohrožení životního prostředí podle § 181a odst. 1, 2 tr. zák. a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. v bodě III. výroku o vině se měl obžalovaný dopustit tím, že

1. v přesně nezjištěných dnech v měsíci říjnu 2000 a poté i v lednu a únoru 2001 v k. ú. obce Z. na parcelách č. 107, 909, 999, 836 a 837 z majetku M. a M. P., které měl v nájmu J. M., jehož obžalovaný přiměl k podpisu nájemní smlouvy, zde zorganizoval těžbu dřeva, sám v lese těžil a vyplácel těžební dělníky, ač věděl, že k této těžbě nebylo vydáno jakékoliv povolení správního orgánu a jednalo se tudíž o těžbu neoprávněnou, která byla v rozporu s lesním zákonem č. 289/1995 Sb. a zákonem o ochraně přírody a krajiny č. 114/1992 Sb., čímž došlo ke vzniku holiny v těchto lesních porostech, snížení stability sousedního porostu a ke způsobení ekologické škody ve výši 840 000 Kč,

2. od 11. 1. do 15. 1. 2001 ve S. předložil těžebním dělníkům L. K. a V. V. souhlasné stanovisko referátu životního prostředí Okresního úřadu v J. H. ze dne 11. 12. 2000 k těžbě v lesním porostu na parc. č. 3821 v k. ú. obce S., která je ve vlastnictví P. H., ač věděl, že zmíněná listina byla zfalšována, a přiměl tak těžební dělníky k těžbě dřeva v tomto lesním porostu v rozporu s lesním zákonem č. 289/1995 Sb. a zákonem o ochraně přírody a krajiny č. 114/1992 Sb., čímž došlo k vytěžení nejméně 1500 m² lesního porostu, což vedlo ke vzniku holiny a snížení ekologické stability v této lokalitě a vzniku ekologické škody ve výši 73 500 Kč,

3. v přesně nezjištěných dnech v dubnu 2001 v katastru obce D. na pozemcích č. 375/1, 372, 373/1, 373/2, 391, 392 a 401, které jsou ve vlastnictví P. H., s níž na tyto pozemky uzavřel nájemní smlouvu, zadal zde těžebním dělníkům těžbu dřeva, ač věděl, že ani k této těžbě nemá povolení příslušného správního orgánu a jde tak o těžbu v rozporu s výše citovaným lesním zákonem a zákonem o ochraně přírody a krajiny, přičemž i touto těžbou došlo ke vzniku holiny a způsobení ekologické škody v částce 700 000 Kč.

Proti citovanému rozsudku podal obžalovaný odvolání ihned po jeho vyhlášení a později je podrobně písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Ten v odůvodnění odvolání výslovně uvedl, že citovaný rozsudek je napadán v odsuzujících výrocích o vině, v důsledku toho ve výroku o trestu a náhradě škody, není však napadán výrok zprošťující. Proti citovanému rozsudku vznesl následující námítky.

K bodu II.:

Pro toto jednání byl odsouzen již rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 30. 7. 2001, ovšem tento rozsudek byl usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2001 sp. zn. 3 To 739/2001 zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Již v odvolání proti tomuto rozsudku obviněný argumentoval nedostatkem podvodného úmyslu, poukazoval na rozporné výpovědi svědků V., P. a B. s tím, že jimi byl podveden a nemohl tak dostát závazkům ve vztahu k P. Odvolací soud dospěl k závěru, že tuto obhajobu nelze považovat za vyvrácenou, a přikázal okresnímu soudu doplnit dokazování opětovným výslechem svědka P. Okresní soud tohoto svědka nevyslechl s odůvodněním, že pro dlouhodobý pobyt v cizině je zcela nedosažitelný. Za situace, kdy z trestního spisu týkajícího se svědka B. nelze dospět k žádným skutečnostem souvisejícím s případem obžalovaného, jeví se výpovědi svědka P. jako zásadní ve vztahu k uplatněné obhajobě. Jestliže soud z jakéhokoliv důvodu tohoto svědka nevyslechl a neobjasnil skutečnosti, na které poukázal i odvolací soud, nemůže mu být tato skutečnost přičítána k tíži. Okresní soud v napadeném rozsudku uvádí, že nedospěl k jakýmkoliv odlišným skutkovým zjištěním od těch, která učinil v původním rozsudku, a tudíž nedospěl ani k jiným závěrům právním. Jestliže se důkazní situace nezměnila a o takovéto důkazní situaci byly závažné pochybnosti již v prvním odvolacím řízení, nutně přetrvávají i nyní. Jeho obhajoba tedy nebyla jednoznačně vyvrácena a okresní soud pochybil, když jej uznal vinným trestným činem podvodu, neboť v pochybnostech měl rozhodnout v jeho prospěch a obžaloby jej podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostit.

K bodu I.:

Obžalovaný od počátku popíral, že na parcele L. S. těžil. Těžil na sousední parcele R. Č. a již v době, kdy na tuto parcelu poprvé přišel a byly mu ukazovány hranice, byla sousední parcela vykácena. To vyplývá i z výpovědi svědka F. Neexistuje tedy žádný přímý důkaz o tom, že by na parcele č. 3822 v majetku L. S. těžil, ať již osobně či prostřednictvím dalších osob. Došlo-li k vykácení 15 m³ smrkového dřeva z této parcely, musel to udělat někdo jiný. Bylo zjištěno, že se v místech pohyboval např. i svědek F., který je soudu znám z jiných podobných případů, a nelze vyloučit, že dřevo vytěžil on, případně jiná osoba.

Kromě výpovědi poškozeného není k dispozici jiný důkaz ani o množství vytěženého dřeva, ani o jeho těžební činnosti. Ohledně parcely č. 3819 uzavřel s R. Č. smlouvu, zaplatil mu zálohu 15 000 Kč s tím, že následně bude uzavřena řádná kupní smlouva. K tomu však již nemohlo dojít, neboť Č. les prodal S., aniž mu vrátil 15 000 Kč. K vytěžení a odvozu 15 m³ dřeva byl oprávněn na základě uzavřené smlouvy. Sám okresní soud výpověď svědka Č. v tomto směru považuje za nejednoznačnou a zmatenou. Jeho věrohodnost je přinejmenším diskutabilní a s ohledem na nepochybný smluvní vztah a finanční plnění se nemohl dopustit trestného činu krádeže.

K bodu III.:

Okresní soud se podle obžalovaného v rozsudku vůbec nezabývá zdůvodněním použité právní kvalifikace. Předpokladem trestného činu podle § 176 odst. 2 písm. b) tr. zák. je způsobení značné škody nebo jiného zvláště závažného následku. Značnou škodou ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zák. ve znění účinném od 1. 1. 2002 se rozumí škoda dosahující nejméně 500 000 Kč. Ve výroku rozsudku se však uvádí, že mělo dojít ke vzniku ekologické škody ve výši 73 500 Kč, je tedy zřejmé, že nemohlo dojít k naplnění znaku značné škody. Z rozsudku ovšem není patrné, jaký měl být jiný zvláště závažný následek trestného činu, a rozsudek je v tomto směru zcela nepřezkoumatelný. Tato formální vada rozsudku nemůže zůstat nepovšimnuta, nehledě k tomu, že neexistuje žádný přímý důkaz vědomosti obžalovaného o tom, že stanovisko referátu životního prostředí Okresního úřadu v J. H. ohledně těžby bylo zfalšováno. Jeho obhajoba v tomto směru nebyla vyvrácena. Navíc takové stanovisko není možno považovat za veřejnou listinu ve smyslu § 176 tr. zák., neboť podle § 33 odst. 3 zákona č.

289/1995 Sb., o lesích, se na vydání tohoto stanoviska nevztahují obecné předpisy o správním řízení, nejedná se o správní rozhodnutí, ale o akt informativního charakteru ve vztahu k vlastníkovi lesa, který tedy nemá širší platnost. Jestliže okresní soud toto stanovisko za veřejnou listinu považoval, došlo k porušení ustanovení trestního zákona.

K bodu III./1., 2., 3.

Okresní soud odůvodnil právní kvalifikaci podle § 181a odst. 1, 2 tr. zák. závěrem, že ve všech případech došlo ke vzniku značné újmy na životním prostředí. Právní úprava platná v době rozhodování soudu se ovšem ukázala nevyhovující, což vedlo k novelizaci ustanovení § 181a tr. zák. a do novely byly také zařazeny další skutkové podstaty. Lze předpokládat, že zákonodárce přistoupil k novelizaci proto, že trestní zákon na žádném ze svých míst nestanovil obsah a rozsah obecných pojmů „značná újma na životním prostředí“. Bylo dovozováno, že tyto pojmy bude třeba vykládat tak, že zahrnují jak újmu majetkovou, tak i další ekologické újmy, a půjde tedy o postižení ekologických poruch v širším slova smyslu. Protože soud sám nebyl schopen toto posoudit, vypomohl si znaleckým posudkem znalce Ing. V. Š., CSc. Znalec vedle obecných závěrů o negativních plošně rozsáhlých zásazích do lesních porostů provedl také finanční vyjádření ekologické škody, což je významné z hlediska povinnosti k náhradě škody. Podle obžalovaného však nelze přehlédnout, že znalec používá pojmy „přibližně“, a to jak u plošného rozsahu poškození, tak u ceny porostů za 1 m², přičemž připouští, že na základě místních podmínek lze tyto hodnoty zpřesňovat směrem nahoru i dolů. Sám znalec vyslovil jisté pochybnosti, zda ekologickou škodu lze vůbec finančně vyčíslit. Za této důkazní situace je obžalovaný názoru, že soud pochybil, když jej zavázal k náhradě škody, která je sama o sobě sporná a zcela jistě nepřesně vyčíslena. Vyslovil přesvědčení, že i tyto nejasnosti vedly zákonodárce k novelizaci trestního zákona, kde se již s pojmy „značná újma na životním prostředí“ nepracuje a vychází se v některých případech z nákladů, které je třeba vynaložit k odstranění poškození životního prostředí. Okresní soud proto měl za této situace žalované jednání v této části, pokud by bylo prokázáno, kvalifikovat pouze podle § 181a odst. 1 tr. zák. Obžalovaný dále uvedl, že nelze přehlédnout ani zmíněnou novelu trestního zákona, která sice nabývá účinnosti až od 1. 7. 2002, ale významným způsobem mění posuzování podobného jednání. Především zavádí novou skutkovou podstatu v § 181c tr. zák. – poškozování lesa těžbou. Pokud by měla být tato novela aplikována na projednávanou trestní věc, je zřejmé, že jednání v této části bylo nutné kvalifikovat pouze podle § 181c odst. 1 tr. zák. ve znění novely, a to i s přihlédnutím k rozsahu těžby větší než 1,5 ha a menší než 3 ha. Jestliže by odvolací soud rozhodoval ještě za účinnosti trestního zákona platného v době vyhlášení rozsudku, měl by jednání kvalifikovat podle § 181a odst. 1 tr. zák. s ohledem na výše uvedené námitky proti znaleckému postupu, případně za použití § 88 odst. 1 tr. zák.

Závěrem odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, provedl důkaz výsledkem svědků P. a Č. a sám rozhodl tak, že podle § 226 písm. b), c) tr. ř. odvolatele zproští obžaloby pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., podle § 226 písm. b) tr. ř. ho zproští obžaloby pro trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Dále odvolatel navrhl, aby odvolací soud vyslovil vinu pouze trestným činem ohrožení životního prostředí podle § 181a odst. 1 tr. zák. a uložil trest v 1/3 sazby podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu.

Později obhájce odůvodnění odvolání doplnil. V tomto doplnění navrhl ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zák. posuzovat jednání obžalovaného podle trestního zákona ve znění účinném v době rozhodování a v důsledku toho kvalifikovat těžební činnost obžalovaného jako trestný čin poškozování lesa těžbou podle § 181c odst. 1 tr. zák. a jinak rozhodnout podle návrhu původního odůvodnění odvolání.

Státní zástupce při veřejném zasedání uvedl, že skutková zjištění napadeného rozsudku považuje za správná a úplná, poukázal však na složitost věci z hlediska právního posouzení s ohledem na novelu trestního zákona provedenou zákonem č. 134/2002 Sb. Upozornil na formulaci ustanovení § 181c tr.

zák. a z ní vyplývající výkladové problémy.

V bodě III./3. napadeného rozsudku bude nutno řešit otázku, zda pro dosažení dolní hranice trestného činu podle § 181c tr. zák. je směrodatná jen výměra holé seče přímo vytěžené obžalovaným, nebo lze vycházet ze součtu stávající – tedy dříve již vzniklé holé seče a holé seče nově k ní přiřazené obžalovaným, jak vyčísluje znalec.

Formulace zákonného ustanovení § 181c tr. zák. není podle státního zástupce zcela jednoznačná a připouští oba výklady. Vzhledem k malému časovému odstupu od vytvoření této skutkové podstaty neexistuje k této otázce judikatura ani výklad v komentáři trestního zákona. Státní zástupce se přiklonil k závěru, že druhý z obou výkladů, tedy výklad extenzivní, by znamenal nepřípustné rozšiřování podmínek trestní odpovědnosti, v praxi by jeho uplatňování bylo spojeno se značnými komplikacemi a trestní odpovědnost by byla často závislá na nahodilých okolnostech. Považuje proto za správné zákonnou podmínku výměry holé seče nebo proředění lesního porostu vykládat restriktivně pouze jako výměru holé seče či proředění lesního porostu, které sám obžalovaný neoprávněnou těžbou způsobil. Na základě toho vyslovil státní zástupce závěr, že v bodě III./3. rozsudku nedošlo k naplnění zákonných znaků trestného činu podle § 181c tr. zák. K naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu však došlo jednáním v bodě III./1. rozsudku, neboť lze považovat za možné sčítání výměry holé seče a výměry proředění lesního porostu, což zde celkem činí 1,55 ha.

Dále státní zástupce poukázal na nutnost řešit složitou právní otázku namítanou obhajobou, a to důvodnost právní kvalifikace podle § 176 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Tato právní kvalifikace nabyla významu po naznačené překvalifikaci těžby dřeva na trestný čin podle § 181c odst. 1 tr. zák. Za této situace by totiž byla určující pro druh a výměru trestu právě právní kvalifikace podle § 176 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. s trestní sazbou na 1 rok až 5 let. V této souvislosti je třeba řešit otázku, zda souhlasné stanovisko k těžbě je vůbec veřejnou listinou a zda tedy přichází v úvahu právní kvalifikace podle § 176 tr. zák., a dále zda je naplněn zákonný znak zvláště závažného následku ve smyslu § 176 odst. 2 písm. b) tr. zák.

K řešení první otázky je třeba podle státního zástupce vycházet jednak z ustanovení § 33 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, podle něhož, má-li těžba překročit průměrně 3 m³ na 1 ha za rok, musí vlastník lesa předem písemně vyrozumět orgán státní správy lesů a doložit vyjádření odborného lesního hospodáře. Takovou těžbu může vlastník lesa provést, neobdrží-li ve lhůtě 30 dnů nesouhlasné stanovisku orgánů státní správy lesů. Na vydání stanoviska se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Dále je třeba vycházet z obecné definice veřejné listiny, podle níž je veřejnou listinou dokument vydaný státním orgánem a zpravidla předepsaným způsobem, kterým se zakládá právo nebo povinnost, nebo se jím zjišťuje určitý stav. Z definice veřejné listiny nevyplývá, že takovému jejímu posouzení by bylo nutné, aby se na její vydání vztahovaly předpisy o správním řízení.

Z výše uvedeného ustanovení lesního zákona dále podle státního zástupce vyplývá, že jde o zvláštní režim, jaký je všeobecně znám například ze stavebního řízení o povolování drobných staveb, kdy platí pouze ohlašovací povinnost. Z důvodu procesní ekonomie státní orgán vydává písemně pouze zamítavé rozhodnutí, naopak kladné rozhodnutí – tedy povolení určité činnosti – má konkludentní povahu. Státnímu orgánu však nic nebrání, aby i takové kladné rozhodnutí učinil v písemné formě. V případě kladného i záporného rozhodnutí pak státní orgán zakládá určitá práva občanů, např. právo zbudovat drobnou stavbu, provést těžbu dřeva apod. Byť lesní zákon používá označení stanovisko, je zřejmé, že jde o závazné rozhodnutí mající povahu povolení určité činnosti. Není tedy důvodu nepovažovat i takové rozhodnutí za veřejnou listinu.

Dále státní zástupce uvedl, že s ohledem na novou kategorizaci škod v § 89 odst. 11 tr. zák. a novou

skutkovou podstatu trestného činu podle § 181c tr. zák. nejsou podmínky pro to, aby v souvislosti s užitím padělané veřejné listiny byl naplněn znak zvlášť závažného následku podle § 176 odst. 2 písm. b) tr. zák.

Státní zástupce navrhl, aby odvolací soud k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek v bodě III. výroku o vině a v navazujících výrocích o trestech a povinnosti obžalovaného zaplatit náhradu škody a dále ve věci rozhodl tak, že uzná obžalovaného vinným trestným činem poškozování lesa těžbou podle § 181c odst. 1 tr. zák. jednáním v bodě III./1. a trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. v bodě III./2., a uložil mu úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v první čtvrtině trestní sazby se zařazením do věznice s dozorem a trest zákazu činnosti, dále aby ho zavázal povinností k náhradě škody českému státu – Okresnímu úřadu v J. H. ve výši 840 000 Kč a obžalovaného naproti tomu podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby pro skutek uvedený pod bodem III./3. rozsudku.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř. odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, přihlíží odvolací soud, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba mohla proti němu podat odvolání (§ 254 odst. 2 tr. ř.). Pokud oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání (§ 254 odst. 3 tr. ř.). Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, které se dotýká této osoby (§ 254 odst. 4 tr. ř.).

Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek jen v části týkající se odsuzujících výroků ohledně obžalovaného L. A. a také tu část řízení předcházejícího, v níž měly napadené výroky podklad, a to z hlediska odvoláním vytýkaných vad. Odvolací soud pak učinil následující zjištění a závěry.

V řízení rozsudku předcházejícím nebyly zjištěny vady, které by měly takový vliv na správnost napadeného rozsudku, aby mohly být důvodem k jeho zrušení. Okresní soud provedl všechny dostupné důkazy.

V části II. výroku o vině jde o druhé rozhodnutí soudu prvního stupně v této věci, když původní rozsudek byl odvolacím soudem zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. I v této části soud prvního stupně doplnil dokazování v intencích zrušovacího rozhodnutí odvolacího soudu s výjimkou výsledku výslechu nedosažitelného svědka P. Odvolacímu soudu se podařilo tohoto svědka předvolat a vyslechnout. Ve smyslu námitek odvolání obžalovaného odvolací soud za souhlasu stran provedl důkaz přečtením dřívějších výpovědí poškozeného Č. S ohledem na nové ustanovení § 181c tr. zák. odvolací soud také opatřil doplněk znaleckého posudku, neboť v důsledku této zákonné změny bylo potřebné znalecky zkoumat významné skutečnosti z jiných hledisek než v původním zadání. Tímto doplněním dokazování měl odvolací soud důkazní možnosti ve věci za vyčerpané. Ostatně odvolatelé ani jiné další důkazy nenavrhovali.

Odvolací soud neshledal důvody ke zrušení napadeného rozsudku v bodě II. výroku o vině, v němž byl obžalovaný uznán vinným trestným činem podvodu ke škodě M. P. a J. P. V tomto bodě měl soud prvního stupně zejména ve výpovědích poškozeného P. a konkurzního správce svědka B. dostatečný podklad pro správná skutková zjištění. Výpovědi svědka B. lze mít za spolehlivě odstraněné

pochybnosti o platební schopnosti obžalovaného v době uzavření kupních smluv s poškozenými P., které do určité míry existovaly v době předešlého rozhodování odvolacího soudu. Uvedený svědek přesvědčivě a věrohodně vyložil, že obžalovaný byl v rozhodné době zcela bez prostředků. Podle svědka P. hovořil obžalovaný o zaplacení kupní ceny z výtěžku prodaného dřeva až v době, kdy byl v prodlení se splátkami kupní ceny. Soud prvního stupně správně považoval za rozhodující, že obžalovaný v souvislosti s uzavřením kupních smluv neinformoval prodávající P. o tom, že na něj byl prohlášen konkurz, že on sám nemá peníze na zaplacení kupní ceny ve sjednaných lhůtách a že zaplacení celé ceny je závislé na tom, zda se mu podaří prodat vytěžené dřevo. V tomto ohledu nejsou důvody k pochybnostem o skutkových zjištěních této části napadeného rozsudku. Námitky podaného odvolání neshledal odvolací soud důvodnými. Ani výpověď svědka P., který byl vyslechnut odvolacím soudem, nepřinesla žádné takové poznatky, jež by správnost skutkových zjištění v tomto bodě zpochybnily. Jestliže totiž je pro odpovědnost obžalovaného rozhodující, že při sjednávání kupních smluv s P. zatajil shora uvedené významné skutečnosti, je zcela bez významu, že předpoklad obžalovaného o získání potřebných prostředků k úhradě kupní ceny ve sjednané lhůtě se nenaplnil v důsledku jednání jiných jeho obchodních partnerů.

Trestného činu podvodu podle § 250 odst. 2 tr. zák. se pachatel dopustí mimo jiné tím, že ke škodě cizího majetku sebe obohatí tím, že zamlčí podstatné skutečnosti a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli malou. Takového jednání se obžalovaný bezpochyby dopustil. Právní kvalifikace tohoto jeho jednání, jak je v dotčeném bodě napadeného rozsudku uvedena, tak odpovídá skutkovým zjištěním a zákonným podmínkám odpovědnosti za uvedený trestný čin.

Z výše uvedených důvodů neshledal odvolací soud podané odvolání v tomto bodě důvodným, a proto dotčený výrok o vině napadeného rozsudku ponechal nedotčený.

V ostatních částech však napadený rozsudek nemohl obstát a musel být zrušen z následujících důvodů.

V bodě I. výroku rozsudku soudu prvního stupně byl obžalovaný uznán vinným trestným činem krádeže ke škodě jednak L. S., jednak ke škodě R. Č. Ani v tomto bodě nejsou důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních. Ve výpovědích svědků S., Č., U. a K., které také náležitě hodnotil, měl soud prvního stupně dostatečný podklad pro zjištění, že to byl právě obžalovaný, kdo dřevo z pozemků poškozených vytěžil, resp. nechal vytěžít. Zatímco u poškozeného S. nejsou důvody k pochybnostem, že obžalovaný tak učinil bez vědomí a souhlasu tohoto poškozeného, u poškozeného Č. takový jednoznačný závěr činit nelze. Odvolací soud se souhlasem stran provedl důkaz přečtením dosavadních svědeckých výpovědí tohoto poškozeného. Musel pak přisvědčit námitkám podaného odvolání a tyto výpovědi nemohl považovat za jednoznačné a věrohodné v tom bodě, zda obžalovaný z pozemku poškozeného vytěžil dřevo proti jeho vůli, resp. bez jeho souhlasu. Proměnlivost a nejednoznačnost postupných vyjádření tohoto poškozeného může podle přesvědčení odvolacího soudu pramenit z obavy poškozeného, že pokud by jednoznačně přiznal souhlas s těžbou, mohl by být postížen za těžbu neoprávněnou, to jest provedenou bez potřebného souhlasu příslušného orgánu. Přitom jedna z variant vyjádření poškozeného je taková, že obžalovaný se skutečně mohl domnívat, že poškozený je srozuměn s tím, že dřevo bude vytěženo ještě před zaplacením celé sjednané kupní ceny. V jednání obžalovaného tak nelze shledat potřebný úmysl ke krádeži.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud dotčený výrok o vině obžalovaného zrušil, a to jako celek, tedy i ohledně části týkající se poškozeného S., v níž byl shledán správným, neboť jednání v tomto bodě výroku popsáné je jediným skutkem, resp. i jediným útokem na cizí majetek. V důsledku zrušení části výroku o vině musel odvolací soud zrušit napadený rozsudek i v celém výroku o trestu a také v souvisejícím výroku o náhradě škody ohledně poškozeného Č.

Pokud jde o jednání obžalovaného popsáná v bodech III./1. až 3. výroku napadeného rozsudku, bylo

možno považovat postup soudu prvního stupně co do rozsahu dokazování a hodnocení důkazů za správný a bezvadný a skutková zjištění za správná a dostatečná potud, že to byl obžalovaný, kdo vytěžil, resp. nechal vytěžit z uvedených lesních pozemků dřevní hmotu s vědomím, že k těžbě neexistuje potřebné povolení příslušného orgánu, a v bodě III./2. výroku vědomě použil falšovaného dokladu o povolení k těžbě. V dalších ohledech však výrok o vině v těchto bodech nemohl obstát.

Především je třeba zdůraznit, že úvahy podaného odvolání o nutnosti použití trestního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2002 jsou správné a vycházejí ze správného výkladu ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. Zákonem č. 134/2002 Sb. byla s účinností od 1. 7. 2002 pod § 181c tr. zák. zavedena do trestního zákona nová skutková podstata trestného činu poškozování lesa těžbou. Tohoto trestného činu podle § 181c odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo, byť i z nedbalosti, těžbou lesních porostů provedenou v rozporu s právními předpisy způsobí vznik holé seče na celkové větší ploše lesa nebo proředí lesní porost pod hranici zakmenění stanovenou zvláštním předpisem na celkové větší ploše lesa, za což mu hrozí potrestání odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem. Téhož trestného činu podle § 181c odst. 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo spáchá čin uvedený v odstavci 1 opětovně, nebo vznikne-li těžbou uvedenou v odstavci 1 holá seč nebo proředění na celkové značné ploše lesa, za což mu hrozí trest odnětí svobody až na tři léta. Podle § 181d odst. 2 tr. zák. se celkovou větší plochou lesa podle § 181c se rozumí plocha větší než 1,5 ha a celkovou značnou plochou lesa se rozumí plocha větší než 3 ha.

Ustanovení § 181c tr. zák. je ve vztahu k § 181a tr. zák. ustanovením speciálním a jeho sankce je podstatně mírnější než sankce v ustanovení § 181a tr. zák. Je tedy zřejmé, že trestní zákon ve znění účinném od 1. 7. 2002 je pro obžalovaného příznivější. Již z tohoto důvodu bylo nutné napadený rozsudek zrušit ve výroku o vině i v celém bodě III.

V důsledku shora popsaného závěru pozbyly na významu námitky podaného odvolání směřující proti vyčíslení ekologické škody. Odvolací soud proto neměl za potřebné se těmito námitkami ve svém rozhodnutí zabývat.

Dále je třeba konstatovat, že důvodnou byla i námitka podaného odvolání týkající se zvláště závažného následku trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny ve smyslu § 176 odst. 2 písm. b) tr. zák. I v tomto bodě shledal odvolací soud důvody ke zrušení shora uvedeného výroku o vině.

S ohledem na popsanou zákonnou změnu a nutnost jejího použití vyžádal odvolací soud doplněk znaleckého posudku. Znalec v doplňku posudku dospěl k závěru, že těžba v D. proběhla holosečně na ploše 1 ha, byla však přiřazena ke stávajícím nezalesněným pasekám, čímž došlo ke vzniku souvislé holiny na ploše přes 2,5 ha. Ve S. byla holou sečí poškozena plocha 0,15 ha. V Z. byl lesní porost poškozen holou sečí v rozsahu 0,25 ha, přiřazením ke dvěma stávajícím holinám však došlo ke vzniku dvou holin o souvislé ploše nad 2 ha a dále zde bylo provedeno proředění lesního porostu pod stanovenou hranici na celkové ploše 1,3 ha. Celková holá seč v D., S. a Z. činí 1,4 ha, přiřazením k již dříve vzniklým nezalesněným pasekám došlo ke vzniku 3 holin o plochách minimálně 2,5 ha, 2,02 ha a 2 ha, k proředění lesních porostů došlo na celkové ploše minimálně 1,3 ha.

Odvolací soud v rámci své přezkumné povinnosti a apelačních oprávnění dospěl k závěru, že v rozsahu již dříve uvedeném může vycházet ze správných skutkových zjištění soudu prvního stupně, a na základě vlastního doplnění dokazování učinil i další vlastní skutková zjištění potřebná k právnímu posouzení jednání obžalovaného, a může proto ve věci v celém rozsahu zrušené části rozsudku rozhodnout sám. Ve svém rozhodování se řídil následujícími úvahami a zákonnými předpisy.

Ustanovení § 181c tr. zák. ve znění účinném od 1. 7. 2002 o trestném činu poškozování lesa těžbou odkazuje na zvláštní zákonné předpisy. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Podle § 1 tohoto

zákona je jeho účelem stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm.

Z ustanovení § 2 lesního zákona, v němž jsou vymezeny základní pojmy zákona, z účelu zákona, ale i z řady dalších jeho ustanovení, lze mimo jiné dovodit, že les plní funkce nejen produkční, ale také mimoprodukční, přičemž součástí mimoprodukčních funkcí je mimo jiné jednak tvorba životního prostředí v širším smyslu slova, jednak také ochrana krajiny před škodlivými účinky povětrnostních vlivů.

Na podkladě a za účelem naplnění uvedených funkcí lesa a jistě též na podkladě tradičních pěstebních zkušeností a poznatků v oboru lesního hospodářství jsou v lesním zákoně stanoveny také zásady lesního hospodaření a zakázána jednání, která jsou s těmito poznatky a zásadami v rozporu a funkce lesa ohrožují nebo narušují.

Tak podle § 31 odst. 2 lesního zákona při mýtní těžbě úmyslné nesmí velikost holé seče překročit 1 ha a její šíře na exponovaných hospodářských souborech jednonásobek a na ostatních stanovištích dvojnásobek průměrné výšky těženého porostu. Šířka holé seče není omezena při domýcení porostních zbytků a porostů o výměře menší než 1 ha. V odůvodněných případech může orgán státní správy lesů při schvalování plánu nebo při zpracování osnovy nebo na žádost vlastníka lesa povolit výjimku ze stanovené velikosti nebo šířky holé seče. Podle § 31 odst. 4 lesního zákona je zakázáno snižovat úmyslnou těžbou zakmenění porostu pod sedm desetin plného zakmenění; to neplatí, jestliže se prosvětlení provádí ve prospěch následného porostu nebo za účelem zpevnění porostu. Podle § 31 odst. 5 lesního zákona při obnově lesa je zakázáno bez ohledu na vlastnickou hranici přiřazovat další holou seč k mladým porostům na celé ploše nezajištěným, pokud by celková výměra nezajištěných porostů překročila velikost a šířku stanovenou v odstavci 2. Nejmenší přípustná vzdálenost holé seče od holin a mladých porostů na celé ploše nezajištěných nesmí být menší než průměrná výška obnovovaného porostu.

Podle § 33 odst. 1 lesního zákona je vlastník lesa povinen přednostně provádět těžbu nahodilou tak, aby nedocházelo k vývinu, šíření a přemnožení škodlivých organismů. Pokud by v důsledku těžby nahodilé vznikla souvislá holina o výměře větší než 0,2 ha, je vlastník lesa povinen oznámit provádění takové těžby nahodilé alespoň 14 dnů předem orgánu státní správy lesů. Těžba nahodilá se započítává do celkové výše těžeb (§ 24 odst. 2 a § 25 odst. 3 lesního zákona). Pokud by zpracováním těžby nahodilé byla překročena celková výše těžeb stanovená schváleným plánem nebo převzatou osnovou, musí vlastník lesa požádat orgán státní správy lesů o změnu plánu nebo osnovy (§ 33 odst. 2 lesního zákona). Těžbu v lese, ve kterém vlastník lesa hospodářší bez schváleného plánu nebo bez osnovy převzaté protokolem o převzetí, lze provést jen se souhlasem odborného lesního hospodáře. Souhlas nelze odmítnout, není-li těžba v rozporu s ostatními ustanoveními lesního zákona. Má-li těžba překročit 3 m³ na 1 ha lesa za kalendářní rok, musí vlastník lesa, jakož i ten, kdo koupil stojící lesní porost, i ten, kdo provádí těžbu, předem písemně vyrozumět orgán státní správy lesů a doložit vyjádření příslušného odborného lesního hospodáře. Pokud orgán státní správy lesů nesdělí osobě, která jej písemně vyrozuměla o záměru provést těžbu, své stanovisko do 30 dnů ode dne doručení vyrozumění, může tato osoba těžbu provést (§ 33 odst. 3 lesního zákona). Na vydání tohoto stanoviska orgánu státní správy lesů se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Provádět těžbu mýtní úmyslnou v lesních porostech mladších než 80 let je zakázáno; v odůvodněných případech může orgán státní správy lesů při schvalování plánu nebo při zpracování osnovy nebo na žádost vlastníka lesa povolit výjimku z tohoto zákazu (§ 33 odst. 4 lesního zákona).

Na podkladě uvedených ustanovení lesního zákona dospěl odvolací soud z hlediska znaků trestného činu poškozování lesa těžbou k následujícím právním závěrům.

Škodlivé účinky pro lesní porost, jimž má být lesním zákonem a popřípadě ustanovením § 181c tr. zák. zabráněno, nastávají až tehdy, když plocha holé seče či proředění porostu pod stanovenou mez přesahující přípustnou rozlohu tvoří souvislou plochu. Proto nelze sčítat plochy jednotlivých holých sečí či proředění porostu, jestliže tyto jednotlivé plochy spolu nesousedí, jsou odděleny nedotčeným porostem či dokonce jsou vzdáleny natolik, že leží v různých katastrálních územích, které spolu nesousedí.

Naproti tomu lze sčítat plochu proředění porostu pod stanovenou hranici a plochu holoseče, pokud spolu tvoří plochu souvislou, neboť škodlivé účinky nastávají jak v případě holoseče, tak v případě proředění porostu pod stanovenou hranici a holá seč je fakticky mezní hodnotou proředění porostu až na úroveň nula desetin plného zakmenění. Pachatel trestného činu podle § 181c tr. zák. naplní znak způsobení vzniku holé seče na celkové větší ploše lesa ve smyslu § 181d odst. 2 tr. zák., jestliže holou seč vytvořenou vlastní těžbou, byť o ploše menší než zakázané, přiřadí k již existující holoseči a teprve tak vytvoří souvislou holoseč o rozloze přesahující stanovenou hranici. Pachatel totiž již existující holoseč při vlastní těžbě vnímá, ví o ní, a teprve jeho činností vznikne holoseč o takové rozloze, která je nepřijatelná a vyvolává nebezpečí škodlivých následků pro funkce lesa.

Na základě shora uvedených úvah a na podkladě citovaných závěrů znaleckého posudku dospěl odvolací soud ke skutkovému zjištění, že obžalovaný těžbou lesních porostů v rozporu s lesním zákonem způsobil v bodě II./1. výroku o vině vznik holé seče a proředění lesního porostu pod stanovenou hranici plného zakmenění na celkové souvislé ploše 1,55 ha, a bodě II./3. vznik holé seče na souvislé ploše přes 2,5 ha, tedy v obou případech na celkové větší ploše lesa ve smyslu § 181d odst. 2 tr. zák. Z tohoto zjištění pak dovodil právní závěr, že obžalovaný tak v obou případech naplnil znaky trestného činu poškozování lesa těžbou podle § 181c odst. 1 tr. zák. ve znění účinném od 1. 7. 2002, přičemž jde o dva samostatné skutky a dva samostatné trestné činy podle uvedeného ustanovení. Proto obžalovaného uznal vinným tak, jak je shora pod body II./1. a II./3. výroku uvedeno.

Pokud jde o jednání uvedené pod bodem I. výroku napadeného rozsudku (a též tohoto rozsudku odvolacího soudu), dospěl odvolací soud k závěru, jak je již uvedeno v předešlé části odůvodnění tohoto rozhodnutí, že nelze mít za prokázaný úmysl obžalovaného ke krádeži ve vztahu k poškozenému Č. Uznal tedy obžalovaného vinným trestným činem krádeže pouze ve vztahu k poškozenému S. a tento čin s přihlédnutím k výši škody 15 105,90 Kč kvalifikoval jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., a to v souladu se zásadou uvedenou v § 16 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném od 1. 1. 2002.

Jednáním popsaným shora pod bodem II./2. výroku obžalovaný nezpůsobil následek v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 181c tr. zák. Odvolací soud jej proto v tomto bodě tímto činem vinným neuznal. Zcela se však ztotožnil se shora uvedenými úvahami státního zástupce o povaze stanoviska referátu životního prostředí Okresního úřadu v J. H. jako veřejné listiny. Uznal proto obžalovaného v tomto bodě vinným užitím padělané veřejné listiny. Ve shodě s námitkami odvolání obžalovaného neuznal však za prokázané způsobení závažného následku. Jednání obžalovaného proto posoudil jako trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny pouze podle § 176 odst. 1 tr. zák.

Při úvaze o trestu vycházel odvolací soud v zásadě ze stejných okolností jako soud prvního stupně. Ve shodě s ním ukládal trest jako úhrnný, v důsledku změny právní kvalifikace však v rámci sazby podle § 250 odst. 2 tr. zák. Musel pak vzít v úvahu, že obžalovaného uznal vinným menším počtem trestných činů, zejména však menšího stupně společenské nebezpečnosti. S přihlédnutím k tomu uložil obžalovanému trest odnětí svobody ve výměře 22 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu 3 roky. Protože veškerého v rozsudku uvedeného jednání se obžalovaný dopustil v souvislosti s prováděním služeb v rámci lesnictví a těžby dřeva, k níž je třeba zvláštního povolení, odvolací soud mu uložil též trest zákazu této činnosti, a to zejména s přihlédnutím k rozsahu a

opakování trestné činnosti v poněkud delší výměře 5 roků.

Pokud jde o náhradu škody, odvolací soud ve věci neshledal podmínky pro to, aby mohl obžalovaného k náhradě škody zavázat. Jednání obžalovaného ke škodě R. Č. z výroku o vině z výše uvedených důvodů tzv. vypustil. Tento postup je analogií zprošťujícího výroku o vině. Krajskému soudu proto nezbylo, než tohoto poškozeného s nárokem na náhradu škody analogicky podle příkazu § 229 odst. 3 tr. ř. odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Pokud jde o český stát poškozený jednáním obžalovaného uvedeným pod bodem II. výroku tohoto rozsudku, řídil se krajský soud následujícími úvahami.

Škoda na majetku není pojmovým znakem trestného činu podle § 181c tr. zák. To však samozřejmě neznamená, že tímto trestným činem pachatel nemůže způsobit škodu na majetku vyčíslitelnou v penězích. V projednávané věci byla škoda znalcem vyčíslena jako škodlivý následek na životním prostředí vzniklý úbytkem lesního porostu. K takovým následkům však dochází i v důsledku zcela legální těžby, to jest buď na podkladě řádného povolení, nebo v rozsahu nepřekračujícím meze stanovené lesním zákonem, to jest jednáním, které trestným činem není. Vzniká pak otázka, do jaké míry byl takový následek vyvolán protiprávním jednáním obžalovaného a do jaké míry nikoli. Zvláště zřetelná je tato otázka v případě, kdy holá seč vznikla v rozsahu považovaném za trestný čin přiřazením k již existující holoseči. Řešení této otázky by vyžadovalo další znalecké zkoumání, které by se však již vymykalo účelu trestního řízení. Proto nezbylo, než český stát, resp. jeho zástupce, odkázat s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř.